

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 8 lutego 2024 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Zakres stosowania – Artykuł 25 – Klauzula jurysdykcyjna – Strony umowy mające siedzibę w tym samym państwie członkowskim – Powierzenie właściwości do rozpoznawania sporów wynikłych z tej umowy sądom innego państwa członkowskiego – Element zagraniczny

W sprawie C-566/22

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Nejvyšší soud (sąd najwyższy, Republika Czeska) postanowieniem z dnia 14 czerwca 2022 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 sierpnia 2022 r., w postępowaniu:

Inkreal s.r.o.

przeciwko

Dúha reality s.r.o.,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, T. von Danwitz, P.G. Xuereb, A. Kumin (sprawozdawca) i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Dúha reality s. r. o. – J. Mráz, advokát,
- w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek, A. Edelmannová oraz J. Vlácil, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: czeski.

– w imieniu rządu szwajcarskiego – M. Kähr oraz L. Lanzrein, w charakterze pełnomocników,
– w imieniu Komisji Europejskiej – S. Noë oraz K. Walkerová, w charakterze pełnomocników,
po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 października 2023 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 25 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2020, L 338, s. 12).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółkami Inkreal s.r.o. a Dúha reality s.r.o. w przedmiocie określenia sądu właściwego miejscowo do rozpoznania powództwa o zapłatę wniesionego na podstawie przejęcia przez Inkreal – w drodze cesji – dwóch wierzytelności przysługujących FD wobec Dúha reality.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Zgodnie z motywami 3, 15, 19, 21, 22 i 26 rozporządzenia nr 1215/2012:
„(3) Unia [Europejska] wyznaczyła sobie za cel utrzymanie i dalszy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, między innymi poprzez ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności przy pomocy zasady wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych. W celu stopniowego tworzenia takiej przestrzeni Unia ma przyjąć środki w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, szczególnie jeżeli jest to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
[...]
(15) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i opierać się na zasadzie, że jurysdykcję w ogólności mają sądy miejsca zamieszkania pozwanego. Tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze, z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub autonomię stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania. [...]

[...]

(19) Z zastrzeżeniem jurysdykcji wyłącznych określonych w niniejszym rozporządzeniu powinna być przestrzegana autonomia stron w zakresie umownego wyboru jurysdykcji, z wyjątkiem spraw dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów lub z zakresu prawa pracy, w których dopuszczalna jest jedynie ograniczona swoboda stron w zakresie umownego wyboru jurysdykcji.

[...]

(21) W interesie zgodnego sprawowania wymiaru sprawiedliwości należy unikać tak dalece, jak jest to tylko możliwe, równoległych postępowań i zapewnić, aby w różnych państwach członkowskich nie zapadały niezgodne ze sobą orzeczenia. Należy przewidzieć jasną i skuteczną regulację w celu wyjaśnienia kwestii zawisłości sprawy i postępowań pozostających w związku, jak również w celu zapobiegania problemom wynikającym z różnego określenia w poszczególnych państwach momentu, od którego postępowanie uważa się za zawisłe. [...]

(22) Jednakże w celu wzmocnienia skuteczności umów ustanawiających jurysdykcję wyłączną i unikania nieuczciwych taktyk w postępowaniu sądowym, należy przewidzieć wyjątek od ogólnej regulacji dotyczącej zawisłości sprawy w celu zadowalającego rozwiązania szczególnego przypadku, w którym mogą toczyć się równoległe postępowania. Jest to sytuacja, w której powództwo wytoczono przed sądem niewskazanym w umowie ustanawiającej jurysdykcję wyłączną, a następnie w sporze o to samo roszczenie i między tymi samymi stronami wytoczono powództwo przed sądem wskazanym w takiej umowie. [...]

[...]

(26) Wzajemne zaufanie do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w Unii usprawiedliwia zasadę, zgodnie z którą orzeczenia wydane w państwie członkowskim powinny być uznawane we wszystkich państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania. Ponadto cel w postaci ograniczenia nakładu czasu pracy oraz kosztów, jakie wiążą się z transgranicznym postępowaniem sądowym, uzasadnia zniesienie wymagania stwierdzenia wykonalności przed wykonaniem orzeczenia w wezwanym państwie członkowskim. W związku z tym orzeczenie wydane przez sądy państwa członkowskiego powinno być traktowane tak, jak gdyby zostało wydane w wezwanym państwie członkowskim”.

4 Artykuł 25 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Jeżeli strony niezależnie od ich miejsca zamieszkania uzgodniły, że sąd lub sądy państwa członkowskiego powinny rozstrzygać spór już wynikły albo spór przyszły mogący wynikać z określonego stosunku prawnego, to sąd lub sądy tego państwa mają jurysdykcję, chyba że umowa ta jest nieważna pod względem materialnym, na mocy prawa danego państwa członkowskiego. Tak określona jurysdykcja jest jurysdykcją wyłączną, o ile strony nie uzgodniły inaczej. Umowę jurysdykcyjną zawiera się:

- a) w formie pisemnej lub ustnej potwierdzonej na piśmie;
- b) w formie, która odpowiada praktyce przyjętej między stronami; lub

c) w handlu międzynarodowym – w formie odpowiadającej zwyczajowi handlowemu, który strony znały lub musiały znać i który strony umów tego rodzaju w określonej dziedzinie handlu powszechnie znają i którego stale przestrzegają”.

Prawo czeskie

- 5 Paragraf 11 ust. 3 zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (ustawy nr 99/1963 – kodeks postępowania cywilnego, zwanej dalej „kodeksem postępowania cywilnego”), ma następujące brzmienie:

„Jeżeli sprawa należy do jurysdykcji sądów Republiki Czeskiej, ale brak jest przesłanek dotyczących właściwości miejscowej albo nie można ich ustalić, Nejvyšší soud (sąd najwyższy, Republika Czeska) określa, który sąd rozpozna i rozstrzygnie sprawę”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 6 FD, mający miejsce zamieszkania na Słowacji, będący pożyczkobiorcą, i Dúha reality s. r. o., spółka prawa słowackiego z siedzibą w Słowacji, będąca pożyczkodawcą, zawarli dwie umowy pożyczki, odpowiednio w dniach 29 czerwca 2016 r. i 11 marca 2017 r.
- 7 Obie umowy zawierają klauzulę jurysdykcyjną o identycznej treści, zgodnie z którą w przypadku zaistnienia sporu, który nie może zostać rozstrzygnięty w drodze wzajemnych negocjacji, spór ów „będzie rozstrzygany przez właściwy rzeczowo i miejscowo sąd czeski”.
- 8 Na mocy umowy o przelew wierzytelności z dnia 8 grudnia 2021 r. FD dokonał cesji wierzytelności z tytułu dwóch umów pożyczki na łączną kwotę 153 740 EUR na Inkreal – spółkę prawa słowackiego z siedzibą na Słowacji.
- 9 Ponieważ Dúha reality nie spłaciła pożyczek, w dniu 30 grudnia 2021 r. Inkreal wystąpiła do Nejvyšší soud (sądu najwyższego), będącego sądem odsyłającym, z wnioskiem o, po pierwsze, zapłatę wierzytelności należnych od Dúha reality, a po drugie, określenia sądu czeskiego właściwego miejscowo do rozpoznania sprawy na podstawie § 11 ust. 3 kodeksu postępowania cywilnego w oparciu o klauzulę jurysdykcyjną zawartą w obu umowach pożyczki.
- 10 Inkreal twierdzi, że jest to ważna klauzula jurysdykcyjna zgodna z uregulowaniami określonymi w art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, zaś owo rozporządzenie nie zawiera ponadto innego przepisu powierzającego szczególną lub wyłączną jurysdykcję któremukolwiek innemu sądowi.
- 11 W tym względzie sąd odsyłający wyjaśnia, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału stosowanie rozporządzenia nr 1215/2012 jest uzależnione od istnienia elementu zagranicznego. Sąd odsyłający zastanawia się nad kwestią, czy wspomniane rozporządzenie ma zastosowanie do sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym, w której jedynym elementem zagranicznym jest klauzula jurysdykcyjna powierzająca jurysdykcję sądom państwa członkowskiego innego niż to, w którym mają siedzibę umawiające się strony. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie krajowym państw członkowskich funkcjonują rozbieżne stanowiska w tym zakresie.

- 12 Zdaniem sądu odsyłającego, o ile zastosowanie rozporządzenia nr 1215/2012 mogłoby być w szczególności uzasadnione koniecznością dokonywania jednolitej wykładni tego rozporządzenia oraz wyrażoną przez prawodawcę Unii wolą poszanowania autonomii umownej stron, o tyle sytuacja taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym mogłaby zostać uznana za czysto krajową, jako że sama wola stron nie może doprowadzić do „umiędzynarodowienia” ich stosunku umownego.
- 13 W tych okolicznościach Nejvyšší soud (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy z perspektywy istnienia elementu zagranicznego, który jest niezbędnym warunkiem stosowania rozporządzenia [nr 1215/2012], zastosowanie tego rozporządzenia może znajdować podstawę w tym tylko, że dwie strony z siedzibą w tym samym państwie członkowskim uzgodnią właściwość sądu innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 14 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obejmuje swoim zakresem klauzulę jurysdykcyjną, na mocy której strony umowy mające siedzibę w tym samym państwie członkowskim powierzyły jurysdykcję do rozpoznawania sporów wynikłych z tej umowy sądowi innego państwa członkowskiego, nawet w sytuacji gdy owa umowa nie wykazuje żadnego innego związku z tym innym państwem członkowskim.
- 15 Aby udzielić odpowiedzi na to pytanie, należy na początku przypomnieć, że wykładnia przepisu prawa Unii wymaga uwzględnienia nie tylko jego brzmienia, lecz także kontekstu, w jaki się on wpisuje, oraz celów realizowanych przez akt, którego jest on częścią (wyrok z dnia 22 czerwca 2023 r., Pankki S, C-579/21, EU:C:2023:501, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 16 Co się tyczy brzmienia art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, to wynika z niego przede wszystkim, że jeżeli strony niezależnie od ich miejsca zamieszkania uzgodniły, że sąd lub sądy państwa członkowskiego powinny rozstrzygać spór już wynikły albo spór przyszły mogący wyniknąć z określonego stosunku prawnego, to sąd lub sądy tego państwa mają jurysdykcję, chyba że umowa ta jest nieważna pod względem materialnym, na mocy prawa danego państwa członkowskiego. Następnie przepis ten przewiduje, że tak określona jurysdykcja jest jurysdykcją wyłączną, o ile strony nie uzgodniły inaczej. Wreszcie, w lit. a)–c) tego samego przepisu określono sposób, w jaki należy zawrzeć umowę dotyczącą jurysdykcji.
- 17 W tym względzie należy stwierdzić, że brzmienie art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 nie stoi na przeszkodzie temu, by klauzula jurysdykcyjna uzgodniona przez strony umowy mające siedzibę w tym samym państwie członkowskim, na mocy której rozpoznawanie sporów wynikłych z tej umowy zostaje powierzone jurysdykcji sądów innego państwa członkowskiego, była objęta zakresem tego przepisu, nawet w sytuacji, gdy owa umowa nie wykazuje żadnego innego związku z tym innym państwem członkowskim.

- 18 Co się tyczy kontekstu, w jaki wpisuje się art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że stosowanie przepisów jurysdykcyjnych tego rozporządzenia wymaga istnienia elementu zagranicznego (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 marca 2005 r., Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, pkt 25; a także z dnia 8 września 2022 r., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, pkt 27, 29).
- 19 W tym względzie należy zauważyć, że choć rozporządzenie nr 1215/2012 posługuje się w motywach 3 i 26 odpowiednio pojęciami „spraw cywilnych mających skutki transgraniczne” i „transgranicznych postępowań sądowych”, nie zawiera ono jednak żadnej definicji elementu zagranicznego, którego istnienie warunkuje możliwość jego zastosowania (zob. podobnie wyrok z dnia 3 czerwca 2021 r., Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria, C-280/20, EU:C:2021:443, pkt 30).
- 20 Tymczasem art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. 2006, L 399, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 70, s. 490) definiuje równoważne pojęcie „sprawy transgranicznej” jako „spór, w którym przynajmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce stałego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie siedziby sądu rozpoznającego sprawę” (wyrok z dnia 3 czerwca 2021 r., Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria, C-280/20, EU:C:2021:443, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 Ponieważ oba te rozporządzenia należą do dziedziny współpracy sądowej w sprawach cywilnych, jako że mają one skutki transgraniczne, należy zharmonizować wykładnię równoważnych pojęć, którymi posłużył się prawodawca Unii (wyrok z dnia 3 czerwca 2021 r., Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria, C-280/20, EU:C:2021:443, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 Należy również zauważyć, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż element zagraniczny istnieje ponadto wówczas, gdy sytuacja rozpatrywana na gruncie danego sporu może rodzić wątpliwości dotyczące ustalenia jurysdykcji sądów w porządku międzynarodowym (zob. podobnie wyrok z dnia 8 września 2022 r., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, po pierwsze, że spór w postępowaniu głównym mieści się w definicji pojęcia „sporu transgranicznego”, wskazanej w pkt 20 niniejszego wyroku, ponieważ strony tego sporu mają siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu, do którego wniesiono sprawę na podstawie rozpatrywanej klauzuli jurysdykcyjnej.
- 24 Po drugie, jak podniosły rząd czeski i Komisja Europejska, spór w postępowaniu głównym dotyczy kwestii związanej z ustaleniem jurysdykcji międzynarodowej, a konkretnie tego, czy sądami właściwymi do rozpoznania tego sporu są sądy Republiki Czeskiej, czy też sądy Republiki Słowackiej, będącej państwem członkowskim, w którym obie umawiające się strony mają siedzibę.
- 25 W tych okolicznościach sytuacja prawna taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym zawiera element zagraniczny w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 18 niniejszego wyroku, ponieważ istnienie klauzuli jurysdykcyjnej powierzającej jurysdykcję sądom państwa członkowskiego innego niż to, w którym mają siedzibę umawiające się strony, samo w sobie świadczy o transgranicznych skutkach sporu w postępowaniu głównym.

- 26 Wykładni art. 25 rozporządzenia nr 1215/2012 należy też dokonywać w świetle celów polegających na poszanowaniu autonomii stron i wzmocnienia skuteczności umów ustanawiających jurysdykcję wyłączną, o których mowa w motywach 15, 19 i 22 tego rozporządzenia.
- 27 Ponadto, co się tyczy celu rozporządzenia nr 1215/2012, Trybunał wielokrotnie stwierdzał, że ma ono na celu ujednoczenie przepisów o jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych za pomocą zasad ustalania jurysdykcji, które są w wysokim stopniu przewidywalne, a tym samym dąży ono do osiągnięcia pewności prawa, która polega na wzmocnieniu ochrony prawnej osób zamieszkałych na terytorium Unii Europejskiej lub mających tam siedzibę poprzez jednoczesne umożliwienie powodowi łatwego zidentyfikowania sądu, przed którym może on wytoczyć powództwo, a pozwanemu – racjonalnego przewidzenia sądu, przed jaki może on zostać pozwany (wyrok z dnia 14 września 2023 r., EXTÉRIA, C-393/22, EU:C:2023:675, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym kontekście cel pewności prawa wymaga, by sąd krajowy, do którego wniesiono powództwo, mógł łatwo wypowiedzieć się co do własnej jurysdykcji, nie będąc zmuszonym do rozpoznawania sprawy co do istoty (wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 61 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 W tym względzie należy zauważyć, że wykładnia art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, zgodnie z którą klauzula jurysdykcyjna taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym jest objęta zakresem tego przepisu, odpowiada celowi pewności prawa realizowanemu przez to rozporządzenie.
- 29 Po pierwsze bowiem, w zakresie, w jakim strony umowy mające siedzibę w tym samym państwie członkowskim mogą skutecznie uzgodnić jurysdykcję sądów innego państwa członkowskiego do rozpoznawania sporów wynikłych z tej umowy, i to bez konieczności, by umowa ta wykazywała dodatkowe związki z tym innym państwem członkowskim, taka możliwość przyczynia się do zapewnienia, że powód będzie znał sąd, do którego może wnieść powództwo, że pozwany będzie mógł zidentyfikować sąd, przed który może zostać pozwany, zaś sąd, przed który wytoczono powództwo, będzie mógł z łatwością wypowiedzieć się w przedmiocie swojej jurysdykcji.
- 30 Po drugie, możliwość zastosowania art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 do klauzuli jurysdykcyjnej takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym ogranicza możliwość prowadzenia równoległych postępowań i pozwala uniknąć sytuacji, w której w różnych państwach członkowskich zapadałyby niezgodne ze sobą orzeczenia, jak wymaga tego cel polegający na zapewnieniu zgodnego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, wskazany w motywie 21 tego rozporządzenia.
- 31 Gdyby bowiem w niniejszej sprawie właściwy sąd został określony nie na podstawie przepisów rozporządzenia nr 1215/2012, lecz zgodnie z krajowymi przepisami prawa prywatnego międzynarodowego zainteresowanych państw członkowskich, istniałoby zwiększone ryzyko sporów o właściwość, co godziłoby w pewność prawa, ponieważ stosowanie tych przepisów krajowych mogłoby prowadzić do rozbieżnych rozstrzygnięć.
- 32 Należy dodać, że gdyby w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 miał zastosowanie jedynie pod warunkiem, że poza klauzulą jurysdykcyjną powierzającą jurysdykcję sądom innego państwa członkowskiego musiałyby istnieć dodatkowe elementy świadczące o tym, że dany spór ma skutki transgraniczne, zagrożony byłby też cel polegający na zapewnianiu pewności prawa.

- 33 Ponieważ taki warunek oznacza, że sąd, do którego wniesiono powództwo, byłby zobowiązany do zbadania istnienia takich dodatkowych elementów i oceny ich znaczenia, nie tylko zmniejszałoby to możliwość przewidzenia przez umawiające się strony sądu właściwego do rozpoznania ich sporu, ale też utrudniłoby badanie przez sąd, do którego wniesiono powództwo, jego własnej jurysdykcji.
- 34 Tymczasem Trybunał orzekł już w tym kontekście, że wybór sądu określonego w klauzuli jurysdykcyjnej można oceniać wyłącznie w świetle względów związanych z wymogami ustanowionymi w art. 25 rozporządzenia nr 1215/2012, ponieważ względy dotyczące związków między wskazanym sądem a spornym stosunkiem lub zasadności klauzuli jurysdykcyjnej nie są związane z tymi wymogami (zob. podobnie wyrok z dnia 16 marca 1999 r., Castelletti, C-159/97, EU:C:1999:142, pkt 5 sentencji).
- 35 Należy ponadto podkreślić, że zastosowanie art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 do klauzuli jurysdykcyjnej takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym jest wyrazem wzajemnego zaufania do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w Unii, o którym mowa w motywie 26 tego rozporządzenia, które przyczynia się do utrzymania i rozwoju przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, między innymi poprzez ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu motywu 3 tego rozporządzenia.
- 36 Wreszcie, wskazanej wyżej wykładni nie podważa zasada wyrażona w art. 1 ust. 2 konwencji haskiej z dnia 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu, zawartej w załączniku I do decyzji Rady 2009/397/WE z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o umowach dotyczących właściwości sądu (Dz.U. 2009, L 133, s. 1) i zatwierdzonej decyzją Rady 2014/887/UE z dnia 4 grudnia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 353, s. 5). Na gruncie tego przepisu „sprawę uważa się za międzynarodową, chyba że zaangażowane w nią strony mają zwyczajowe miejsce pobytu w tym samym umawiającym się państwie oraz stosunki między tymi stronami i wszystkie inne elementy mające znaczenie w sporze, bez względu na siedzibę wybranego sądu, są powiązane wyłącznie z tym państwem”.
- 37 W tym względzie należy zauważyć, że – jak podniosła Komisja – zasada wyrażona w art. 1 ust. 2 tej konwencji odzwierciedla wybór dokonany przez autorów tej konwencji, podyktowany koniecznością znalezienia rozwiązania, które miało prowadzić do szerokiego przystąpienia do tej konwencji na poziomie międzynarodowym.
- 38 Tymczasem w odróżnieniu od autorów wspomnianej konwencji prawodawca Unii zdecydował się nie wprowadzać podobnej zasady do rozporządzenia nr 1215/2012, podkreślając jednocześnie w motywie 3 tego rozporządzenia cel polegający na utrzymaniu i dalszym rozwoju przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości poprzez przyjęcie środków z dziedziny współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne.
- 39 W świetle powyższych rozważań na zadane pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 25 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obejmuje swoim zakresem klauzulę jurysdykcyjną, na mocy której strony umowy mające siedzibę w tym samym państwie członkowskim powierzyły jurysdykcję do rozpoznawania sporów wynikłych z tej umowy sądom innego państwa członkowskiego, nawet w sytuacji gdy owa umowa nie wykazuje żadnego innego związku z tym innym państwem członkowskim.

W przedmiocie kosztów

- 40 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 25 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

przepis ten obejmuje swoim zakresem klauzulę jurysdykcyjną, na mocy której strony umowy mające siedzibę w tym samym państwie członkowskim powierzyły jurysdykcję do rozpoznawania sporów wynikłych z tej umowy sądom innego państwa członkowskiego, nawet w sytuacji gdy owa umowa nie wykazuje żadnego innego związku z tym innym państwem członkowskim.

Podpisy